

всичко природно бѣга отъ мене; остави ма въ тъмната нощъ и грижи ся за себе си.

Раймондъ. Сега, сега, да ви оставя, да не съмъ съ васъ! Кой другъ ще ви придружава?

Ивана. Азъ съмъ съ другаръ, ти чу гърмежътъ върху ми, моята съдба ма води сама; не грижи ся; азъ ще постигна цѣльта си безъ да я диря.

Раймондъ. Къдѣ мислите да отидете? Не видите ли тука, че неприятельтъ е близо, който ся е заклелъ въ кърваво отмъщение, а тамъ пакъ стоятъ наши тѣ що тя отстраниха и заточиха.

Ивана. Щото е назначено да стане, туй ще мя сполети.

Раймондъ. Какъ ще живѣете, като нѣма срѣдство за прѣхрана? Кой ще ви брани отъ кръвопийни тѣ звѣрове и отъ дивитѣ хора? Кой ще ви пригледа, като ви нападне болестъ?

Ивана. Азъ познавамъ всички тѣ трѣви и корени, при стадо то си ся научихъ да различавамъ здраво то отъ утрово то — походътъ на звѣзди тѣ познавамъ, ходътъ на облацитѣ разумѣвамъ и чуя шуртение то на тайно скрити тѣ горски извори. Человѣкъ ся нуждае отъ малко, а за живота човѣшкий, природа та е богата.

Раймондъ. (като я уловва за ръката). Не щете да ся примирите съ Бога, да ся възвърнете въ обятията на светата църква.

Ивана. И ти мя имашъ за виновна на ужасно пристѣпление?

Раймондъ. Да ви не имамъ ли? Но вашето мълчание

Ивана. И ти ма имашъ за една исхвърлена, що ся е отказала отъ Бога, ти, що сподѣляшъ мое то бѣдствие; ти една та тварь, що ся вѣрно привързвашъ на мене. (Раймондъ Мълчи).

Ахъ тежко е туй, жално е!